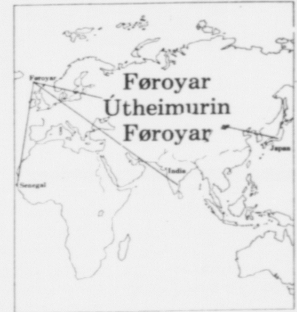

Ríka pinkulandið Føroyar Fátækra stórlandið India

Samarbeiði — Hjálp til sjálvhjálp — Samhandil

Eitt hugskot gerst veruleiki:

Orð og myndir: Jan Müller

Hví ikki fara við til India sum blaðmaður!

— at síggja føroysku
bátarnar royndar og at tosa
við fiskimenn og onnur fólk
har um ætlaða samarbeiðið!

Seinasta leygardag greiddu vit frá gongd-
ini í «bátamálinum» — frá byrjanini í
Aberdeen á sumri í 1982 — til triggir
føroyskir bátar vórðu flotaðir í Ben-
galsku Víkini í apríl mánað í ár.

Arbeitt verður víðari

Heimafturkomin úr India — aftaná at
hava roynt bátarnar har — var góður
hýrur á stjóranum á Marinplast, Gutt-
ormi Djurhuus. Ti nú varð gongd komin
á — «hol» var sett á, sum tikið verður til.
Fyri framman hómaðist longu nú ein
glótti. Eitt spennandi og heldur sjáld-
samt samarbeiði tóktist at gerast veru-
leiki.

Beinanvegin varð farið undir at til-
rættaleggja eitt samarbeiðsprojekt —
við tí fyrri eyga: at byrja framleiðslu av
glasplastfipur-bátum í India.

Trý lond vóru nú við í hesum sam-
arbeiðinum. Úr Føroyum var tað Marin-
plast — úr Danmark, IFU, sum stendur
fyri «Industrialiseringsfonden for Ud-
viklingslandene» og úr India, TNFDC,
sum stendur fyri «Tamil Nadu Fisheries
Development Corporation» og síðani
tvær privatar fyrirkur.

Endalig góðkenning í New Delhi

Áðrenn teir áhugaðu partarnir fóru hvør
til sítt, varð avtalað, at hvør av teimum
nú skuldi gera uppskot til eitt meiri
ítekiligt samarbeiði. Teir skuldu síðani
mótast aftur í Madras einaferð í oktober
mánað. Tá skuldi so seinasta hond leggjast
á eitt samarbeiðsprojekt, ið skuldi
vera grundarlagið undir eini framleiðslu
av føroyskum bátum í India.

Ikki fyrr enn hesi viðurskipti eru av-

Jumbojettarin biðar eftir okkum í Amsterdam

greidd, kann slíkt projekt fara víðari til
sentralstjórnina í New Delhi — fyrri har
at fáa tað bláa stemplið.

Hóast teir ymsu landspartarnir í
India hava ávíst sjálvstýri við egnari
stjórn og fyrisiting, so skulu øll mál, ið
bera í sær útlendskar ilögur í India,
hava endaliga góðkenning í New Delhi.
Ti krevst tol og góð tilrættalegging, tá
farið verður undir eitt slíkt projekt.
Hetta mátti eisini ásannast, tá ein seinni
var stæddur í India.

Hví ikki við eystur!

Hvussu bar tað so til, at ein føroyskur
blaðmaður fekk høvi at vitja eitt so fjar-
skotið land sum India — vil vera náttúr-
ligt at spyrja!

Og tí eisini at svara.

Nú hevði ein sum blaðmaður verið so
mikið heppin at kunna skriva greinar og
fylgja við arbeidinum frá byrjan — frá tí
at Westward Ho fór úr Føroyum við
einum fyramannafari á dekkinum og til
eir indari í Aberdeen fekk eyga á
føroyska bátin. Síðani hevur skrivingin
verið grundað á telefonsamrøður við
stjóran á Marinplast.

Tá var tað, at ein bráðdliga fekk hug-
skotið! Hví ikki fullføra verkið — og

sjálvur fara til India. Síggja bátarnar
royndar har og tosa við fólk har á stað-
num! Spyrja um teirra áskoðan um eitt
slíkt samarbeiði!

— Nei, hatta kann ikki verða annað
enn ein dreymur — ein hvørvisjón, hugs-
aði eg — tí slíkt ferð kostar nógvan
pening, og hvaðani skuldi hann koma
frá!

«Well — hví ikki»

Hóast tú ikki rættiliga tordi at trúgva,
at ein slíkt ferð kundi gerast veruleiki, so
kundi eg ikki bara mæ at ringja til
Guttorm á Marinplast og siga honum
frá hesum nakað hjartskygda hugskoti.

Segði fyrst ørindi míni. Hann tagdi.
Síðani hoyrdist okkurt heldir óskiljandi
í hinum endanum. Hann ernaðist so, og
helt tá eitt sindur harðmæltur fyri:

«Well, hví ikki — men hvar fær tú
pengarnar!».

Tað skal ikki dyljast her, at tað mang-
an hevur verið trupult at fáa orð á Gutt-
orm. Helst tí at hann er so nógv upp-
tíkin í arbeidinum — men kanska eisini
tí, at hann er eitt sindur varðin, tá blað-
menn eru eftir honum.

— Ein veit ikki altíð, hvar ein hevur
tykkum blaðmenn, sum hann einaferð
tók til.

Biðað verður eftir viðfórinum